

Categoria A

LA NEU

L'hivern envaeix el poble fred, de vent i algunes vegades, de "neu". M'agrada la neu, és neta i fina, però freda. Sembla quelcom màgic que, en caure tan lentament, sense fer soroll, fa que sembli que el temps s'alenteixi, que no hi ha pressa. És un fet que em tranquil·litza, que m'amaina com l'aigua apaga el foc i que em relaxa com un gat esquerp sota una mà que l'acaricia. Podria passar-me hores mirant com cau la neu, però no hi ha temps!

Aquest any, al poble, ha nevat força. Va començar, de mica en mica i de tant en tant, sense deixar la seva marca blanca, fins que un diumenge a la tarda va començar a nevar i tots pensàvem que seria com les altres vegades; que no quedaria i ens deixaria sense l'alegria de l'endemà, de no haver d'anar a cole. Però no parava i s'anava fent fosc, al contrari que altres vegades jo no esperava que quedés i me'n vaig anar a dormir. L'endemà, una capa blanca cobria el poble, una capa d'uns 13 cm de gruix. Tot i ser a l'alba, quan no era encara del tot de dia, la neu reflectia la poca llum que arribava a les cases i enlluernava més que de costum. Era un paisatge especial i màgic que no podia deixar escapar i, de seguida, vaig vestir-me, em vaig posar un anorac i unes botes i vaig sortir a fer fotos.

Òbviament no hi havia classe, de seguida el poble es va omplir de gent que contemplava l'espectacle, o nens i nenes que el feien servir per bombardejar-se els uns als altres.

Al cap d'uns dies, la neu es convertia en gel i havies d'anar mirant al terra per no acabar de morros, o amb una cama trencada. Tot i la neu, la rutina seguia. I quan tornàvem a l'institut, jo continuava buscant amb la mirada, pels passadissos i quan sortíem de l'institut, a aquell noi del que fa un any que estic bojament enamorada, el nom del qual no diré. Intentava reconèixer, entre la multitud, els seus ulls blaus que em tenen el cor robat. No el conec gaire bé, hi he parlat poques vegades, però tothom que el coneix diu que és molt simpàtic i que té molts amics, cosa que ja diu molt. I la veritat és que estar tot el dia observant una persona, encara que sembli mentida, fa que coneguis millor la

seva forma de ser. Us preguntareu què tenen en relació un noi i la neu. Doncs la veritat és que la neu és la que ens va unir, però ara veureu com.

Tornava a casa acompanyada de la Sara, cansada i desitjant que la setmana s'acabés, ens vam separar cadascuna cap a la direcció adequada. Anava de pressa pensant en les meves coses i no em vaig preocupar de mirar on posava el peu. Sense adonar-me'n, vaig posar-lo sobre una d'aquelles plaques de gel formades per la neu desfeta i més tard tornada a congelar. No m'hauria d'haver passat res si no hi hagués hagut gel o si hagués relliscat simplement, però com ja he dit, estava terriblement cansada i en caure em vaig regirar el turmell. Sense saber-ho em vaig intentar aixecar i quan ho vaig fer em vaig adonar que no podia per l'intens mal que em feia.

Estranyament, com si fos una d'aquelles coses que només passen a les pel·lícules, al carrer no hi havia ningú i nevava. Jo no gosava cridar i, de sobte, vaig sentir una veu coneguda darrere meu que em deia amablement:

- Estàs bé?

Com si m'hagués sortit de l'ànima vaig dir:

- Nooo!

En girar-me per veure qui era el que em podia ajudar a aixecar-me, vaig veure que era ell, amb els seus ulls blaus que em miraven preocupats. Em va estendre la mà per ajudar-me. Jo, amb la mà tremolosa i la cara vermella com un tomàquet, li vaig agafar la mà i tot seguit em va estirar i amb molta dificultat em vaig aconseguir posar dreta.

Em va ajudar a caminar i em va portar a un banc que hi havia per allà. Llavors em va preguntar si a casa meva hi havia algú perquè em vinguessin a buscar. Vaig trucar i en acabar em va dir que s'esperaria fins que arribessin els meus pares. Al principi em vaig alegrar, perquè sempre havia tingut ganes d'estar una estona amb ell, però llavors, a l'hora de la veritat, no sabia que dir-li.

M'havia quedat en blanc i, com sempre que em poso nerviosa, les mans em tremolaven, em feia mal la panxa, a part de la cama, i sentia que la sang em bullia com si de cop i volta hagués de fondre tota la neu que hi havia al voltant.

Però ell amb tota tranquil·litat i una mica preocupat per la situació em va dir:

- Et fa molt mal?

Jo li vaig dir que sí:

- Sento com si se m'hagués assegut un hipopòtam a sobre el peu.

Ell va somriure i jo em vaig sentir més tranquil·la, llavors em vaig adonar que havia aconseguit dir quelcom amb sentit i sense que em tremolés la veu o m'entrebanqués cada dos per tres. Encara nevava, cosa que ho feia tot molt romàntic. Vaig mirar-lo un moment, ell somreia, els seus ulls semblaven dos fars que em guiaven en l'absoluta foscor i engegada pel moment i sense pensar en les conseqüències li vaig dir:

- Fa temps que t'ho volia dir.

Em va mirar encuriolit, segurament ja sabia de què parlava però vaig seguir:

- M'agrada molt.

Em va somriure però no era igual que els altres somriures que em feia ell, era un somriure de llàstima.

- Em sap greu, però és que ja tinc novia i ara mateix no la canviaria per res del món.

Aleshores vaig adonar-me del que havia fet. El cor em va fer una estrebada i vaig abaixar el cap. Ara sí que no sabia què dir. Però ell va trencar aquell incòmode silenci:

- Saps què passa?

No vaig gosar girar el cap.

- No puc sortir amb algú que encara haig de conèixer, és molt difícil fer un primer pas, per trencar la barrera que separa l'amistat de l'amor i encara més si ni tan sols hi ha amistat. La meva novia i jo ens vam conèixer i de seguida ens vam fer amics, llavors va ser quan vam tenir prou confiança per dir-nos el que sentíem. Tot i així... El vaig mirar fixament als ulls, no esperava cap canvi d'opinió, però no es mereixia que li girés la cara.
- Tanmateix, ningú ha dit que no puguem ser amics!

De cop i volta ja no em feia mal res, gairebé sentia que em podia aixecar i fer un salt d'alegria, les seves paraules havien estat la medicina perfecta.

- De debò que no et fa res ser el meu amic?

Ell va fer que no. Vaig sentir el clàxon del cotxe i la meva mare en va sortir de dins. Em va preguntar si estava bé, semblava molt preocupada.

- Ho sento, he anat tan de pressa com he pogut!

Es va gira cap a ell.

- Moltes gràcies per ajudar-la.

Vaig entrar al cotxe amb l'ajuda de la mare, mentre marxàvem em va fer adeu amb la mà.

La noia que hagi aconseguit conquerir el seu cor deu ser molt feliç! Em vaig guanyar un amic i un turmell esquinçat. Ara som molt bons amics, només amics, i no pretenc ser res més (tot i així els seus ulls sempre em tindran captivada).

Núria Nogué